

maatte man ogsaa for at faa en Oversigt over, hvor vidt man kunde strække sig med Hensyn til de Erstatninger, som Forvaltningsraadet skønsomt skal afgøre. Disse pligtmæssige Erstatninger er altsaa Erstatninger for Formuer, der den 1. Januar 1914 var indtil 10 000 Mk., og for Formuer, som den 1. Januar 1914 var indtil 15 000 Mk., for de første 10 000 Mk.s Vedkommende, og Forholdet er da efter Loven det, at Reichsmark omregnes efter Forhold 9 Mk. lig 8 Kr. for de første 5 000 Mk.s Vedkommende og efter Forholdet 1 Mk. lig 45 Øre for de næste 5 000 Mk., alt med Fradrag af Formuen den 1. Januar 1920, omsat efter Kursen $7\frac{1}{4}$. Det vil ses, at det er meget heldigt for de paagældende sønderjydske Interesser, at der netop var saa lav en Kurs den 1. Januar 1920 som $7\frac{1}{4}$. Hvor meget der vil medgaa til disse pligtmæssige Erstatninger, kan ikke ganske angives i Øjeblikket, men det bliver omtrent en Snøs Millioner Kroner. — Ligeledes er Indtægtstilskuddene til Indtægter af Livrente, Pensioner o. lign. nu fastsatte, saaledes at de første 2 000 Mk. omregnes efter Forholdet 9 Mk. lig 8 Kr., de næste 2 000 Mk. efter Kurs 45, de næste 2 000 Mk. efter Kurs 40, og saaledes faldende med 5 for hver 2 000 Mk., dog at ingens samlede Aarsindtægt herved kan bringes op til mere end 4 000 Kr.

Tilbage staar saa det meget betydelige Arbejde at omregne Formuerne paa over 10 000 Mk. Her staar vi overfor det, vi under Behandlingen i det sønderjydske Udvalg kaldte for „kan“erne: de Beløb, som skønsomt maa fastsættes af Forvaltningsraadet, efter som Midlerne strækker til. Man har nu kunnet overse Forholdene saa vidt, at man har kunnet fastsætte Omregningskursen for disse Erstatninger for Formuer paa over 10 000 Mk. væsentlig gunstigere, end man ved Lovens Affattelse havde tænkt det muligt, nemlig saaledes, at Omregningsreglerne bliver, som jeg nævnte, pari for de første 5 000 Mk. og 45 for de følgende 20 000 Mk. At man har kunnet strække sig saa langt som til 20 000 Mk. med Kursen 45, tør jeg sige er et Resultat, som ikke saa lidt overgaa det, som vi, der syslede med Loven i det sønderjydske Udvalg, den Gang tænkte os muligt; derefter bliver Kursen 40 for de næste 10 000 Mk. og derefter faldende med 5 for hver 10 000 Mk. Dette er altsaa de Omregningskurser, som Forvaltningsraadet har ment at kunne fastsætte indenfor de

givne Grænser. Derefter kommer saa de forskellige andre Erstatninger, som kan ydes efter Loven, naar særlige Forhold taler derfor og Midlerne tillader det. Jeg skal ikke opregne dem her, da Loven jo er bekendt, men alle disse Erstatninger vil ogsaa kræve ret betydelige Beløb.

Et stort Problem er dog endnu tilbage, et Problem, som ikke kunde løses tilfredsstillende, om man vilde holde sig indenfor de Grænser, som Loven fastsatte. Det er Forholdet vedrørende de smaa Rentenydere. De, der har deltaget i det sønderjydske Udvalgs Arbejde eller har set de stenografiske Referater af de Forhandlinger, der er førte der, vil vide, at Spørgsmaalet om de smaa Rentenydere beskæftigede os i høj Grad, og at vi ogsaa modtog adskillige Deputationer fra Sønderjylland angaaende disse Forhold, og jeg maa sige, at der var i alt Fald blandt Flertallet af Udvalgets Medlemmer ikke Tilfredshed — og endnu mindre var der det naturligvis hos den sønderjydske Befolkning — med den Løsning, der blev truffet med Hensyn til Forholdet for de smaa Rentenydere. Denne Løsning gik jo ud paa følgende: „Personer, der ganske overvejende er henviste til at leve af Renter af en Kapital, kan efter samme Regler“ — som dem, der gælder for Livrente- og Pensionsnydere — „faa Rentebeløbet omsat i Kroner, dog kun paa den Betingelse, at ved den paagældendes Død en saa stor Del af Kapitalen, som — uden Beregning af Renter — svarer til de udbetalte Tilskuds samlede Beløb, tilfalder Staten. De paagældende Kapitalrentenydere kan, naar der fremsættes Børgering derom for Raadet, og dette skønner, at overvejende Grunde ikke taler derimod, faa Adgang til helt eller delvis at ombytte Renterreguleringen efter nærværende Paragraf med en Kapitalregulering“. Dette tilfredsstillende af to Hovedgrunde ikke. Den første var den, at Reguleringen kun maatte anvendes paa saadanne Formuer, der efter Omregningen ikke overskred et samlet Beløb af 25 000 Kr. Der var altsaa her sat en snæver Grænse til den ene Side. Den anden Grund til Utilfredsheden var Bestemmelsen om, at Kapitalen skulde falde tilbage ved Rentenyderens Død. I Konsekvens af denne Bestemmelse maatte Forvaltningsraadet nemlig fastsætte, at Renteudbetalingen hørte op, saa snart Rentenyderen havde modtaget saa store Beløb, at en vedvarende Udbetaling af Rentebeløbene vilde hidføre en Overskri-